

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΝΤΕ ΛΩΤΡΕΚ

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΑΓΙΩ

ιστορία που θα σάς διηγηθώ είνε αθέτικη. Έχω αλλάξει μόνο τα όνόματα των ήρώων της, γιατί ήταν άλλοτε πασιγόνους στο Παρίσι. Μά όλες η λεπτομέρειες είνε αληθινές.

Ένα βράδυ, έδω και λίγα χρόνια, η Έλβιρα ντέ Ροζμόν, μιά από τις πιο τρελλές «βασιλίσσες της ωμορφιάς» της προτολυμικής εποχής, κυττάζονταν στον καθρέφτη, όταν η καμαριέρα της άνοιξε την πόρτα και τή ρώτησε:

— Μή χρειάζεστε παιδιά! Κυρία;
— Όχι, Μαριέττα, μορσεις να πάς να κοιμηθής... Της άπάντησε η Έλβιρα ντέ Ροζμόν.

Νά πής μόνο του Ζάκ ν' άρρηση άνοιχτο τ' καλοριφέρ γιατί κρύωναν...

Η καμαριέρα της έκανε μιά χαριτωμένη ύποκλιση και βγήκε από τ' δωμάτιο. Η Έλβιρα ντέ Ροζμόν τότε ξανακυττάχτηκε στον καθρέφτη της, σιωπηλά, με μιά παράξενη λύπη στά μάτια.

Πώς είχε αλλάξει έτσι; Πώς την είχαν παραμορφώσει τα χρόνια; Έδω κι'είκοσιπέντε χρόνια ήταν άκομη περιφημή κι'άναστατανε κάθε νύχτα τή Μονμάρτη με τ'ο τρελλό χέρι της και με τήν «αυλή» των πλοισίων θαυμαστών της. Τρεις νέοι άριστοκράτες είχαν αυτοκτονήσει γι' αυτήν και πολλοί γέροι με μεγάλες περιουσίες είχαν καταντήσει να πεθάνουν μέσα στην πιο μύση φτώχεια, γιατί είχαν κάνει την τρέλλα να κατακτήσουν την καρδιά της, ξεδιονεύσει άσυλληγιστά κολοσιαία ποσά γιά τ'ά μέγαρά της, τ'α ταξίδια της και τ'ά βλοια που είχε στις κοδρρες. Ωστόσο, όλο αυτό τ'ο χρυσάφι δεν είχε πάει χαμένο. Η Έλβιρα ντέ Ροζμόν ήξερε να κάνει οικονομίες και να φροντίζει γιά τ'ο γρησταία της. Κι' έτσι, είχε μιά μεγάλη έπαυλη στό Μονμορανού, άμέτρητα κοσμήματα, πολυετή έπιπλα και δόλοχρητες συλλογές από τινακές μεγάλων ζωγράφων που άντιπροσωπεύανε τεράστια ποσά. Αλλά τ'ά πλούτη παρηγορούσαν λίγο τήν Έλβιρα ντέ Ροζμόν, γιατί τώρα που είχε φτάσει στά εξήντα, δεν είχε πεία κανένα θαυμαστή, παρά μονάχα μεροτικούς γερασμένους και μονότονους φίλους.

Τ'ο πρόσωπό της διατηρούσε άκόμη μερικές από τις όμορφες γραμμές του, μ'ά κι' αυτές παραμορφωνόντουσαν από τ'ο πάθος. Ο λαϊμός της ήταν γεμάτος ρυτίδες. Όσο γιά τ'ά μπράτσα της είχαν στρογγυλέψει τόσο πολύ, ώστε έμοιαζαν με τ'ά μπράτσα φουρνιάσισας. Κι' η Έλβιρα ντέ Ροζμόν, η γήσινα της Μονμάρτης άλλοτε, ήταν τώρα μιά παχυσάρικη εξηντάρα κι' έμοιαζε με βαρειά και χοντρή γυναίκα τ'ο λαού.

Η Έλβιρα ντέ Ροζμόν, λοιπόν, άναστεναζε πικρά, έρωζε μιά τελευταία ματιά στον καθρέφτη της κι' όστερα έπεσε στό κρεβάτι της, γιά να κοιμηθής. Μά δεν την εφίρισε τόσο εύκολα ό ύπνος. Η Έλβιρα άρχισε να συλλογίζεται την περασμένη της ζωή και τούς παληούς θαυμασμούς της. Ένας από αυτούς, ό τραπέζιτης Ραουλ Μπεζαίου, ήταν ό πιο θερμός, ό πιο τρυφερός κι' ό πιο άφοσιωμένος άπ' όλους. Μά, όπως και τόσοι άλλοι, δεν μπόρεσε να κρατήσει άρκετά χρόνια τή φαντασμαγορική πολυτέλεια της άνακτημένης του. Κι' έτσι, μιά μέρα γάχτηκε από τ'ο Παρίσι, γεμάτος χρέη, και δεν ξανάκουσε κανείς να γίνεται πεία λόγος γι' αυτόν. Α, ναι, ό Ραουλ Μπεζαίου ήταν από τούς καλύτερους φίλους της! Μά ένείνη τον ξεχάσε γρήγορα στην άγκαλιά ενός Ρώσου χορευτού, τ'ο Σάσα Κρισόφ, που είχε ξετελειάνει με τήν ωμορφιά του όλες τις Παριινές άριστοκοράτισσες...

Άξαφνα, ένας παράξενος θόρυβος έβω από τόν κοιτώνα της, τήν έκανε να παγώσει από τή φρίκη. Θεέ μου! Τί συνέβαινε; Κάποιοι έπάλευαν εκεί άπ' έξω! Η Έλβιρα άκουσε με τρόμο μερικές μισοκρυμμένες κραυγές κι' έπειτα γρήγορα βήματα που πλσιάζαν στην πόρτα της. Η Έλβιρα, με τήν άγνοια στην καρδιά, κάθισσε στό τραπέζι και περιμένε αστισμένη. Άξαφνα πάλι άνοιξε η πόρτα της κι' είδε να μπαινί πρώτη μέσα στον κοιτώνα η Μαριέττα. Από πίσω της ήταν ό άνδρας της, ό καμαριέρης Ζακ, ένας χειροδύναμος άνδρας που κρατούσε γερά από τ'ά μπράτσα ένα περιεγώ όποκείμενο.

Ήταν ένας νέος Ισπαιε είκοσι χρόνων. Τ'ο άπάνω χείλος μόλις μαύριζε από τ'ο μουστάκι. Τα μάλλια του ήταν ώμορρα και άγουρά. Τ'ο πρόσωπό του ήταν γλαμώ. Όσο γιά τ'ο κορμί του ήταν λυγερό, λεπτό, αφιγμένο σένα μαύρο μαγιώ. Τα μάτια του τέλος ήταν φοβισμένα και κυττάσαν γύρω με μιά έκφραση ζώου, που έπεσε στην παγίδα.

— Α! αυτός ό νέος ήταν όμορφος.
Η Έλβιρα ντέ Ροζμόν τόν κύτταζε με θαυμασμό και τρόμο μαζύ.

Όσο γιά τόν Ζάκ, αυτός ξεακολουθούσε να τόν κρατάει γερά από τ'ά μπράτσα και να χαμογελάει με μιά φανερή ύπερηφάνεια.

— Κυρία, πιάσαμε αυτόν τόν λωποδύτη στο σαλόνι... τής έξήγησε.

Ήταν κρυμμένος πίσω από τις κουρτίνες. Γιά φαντασθήτε! Πούδς μορπούσε να φαντασθή ότι θα τρώπιανε έτσι ξαφνικά, ένας λωποδύτης στό σπίτι! Εύτυχός όμως που συλλογίσθηκα να πάω να δω άν ήταν κλειστά τ'ά παράθυρα. Αν δεν μου περνούσε αυτή η ιδέα θα μάς δολοφονούσε όλους άποψε αυτός ό λωποδύτης!

Ο λωποδύτης με τ'ο μαύρο μαγιώ είχε τώρα ένα σερνό ύφος που τόν έκανε πάρα πολύ συμπαθητικό. Ήταν τόσο δειλός, που ούτε προσπαθούσε να ξεφύγη από τ'ά χέρια του καινούριου. Η Έλβιρα ντέ Ροζμόν, μπροστά σ' αυτόν τον ήρωο νέο, έταξε πεία να φοβάται. Ναι, βέβαια, ό άγνωστος αυτός μορούσε να είναι δολοφονήση, τήν ώρα που θα κοιμόντουσαν οι ύπηρέτες. Μά πούδς ξέρει. Μπορεί να μην είχε σκοπό να τή σκοτώση. Θα είχε τρωπώσει δίγος άλλο στο μέγαρό της γιά να κλέψη τ'α χρυσασικά της. Κι' όμως, πούδς ξέρει. Οι ύπηρέτες κοιμόντουσαν στό κάτω πάτωμα. Κανείς τους δεν θα άκουγε τίποτε. Μά ήταν δυνατός; Αιτός ό νέος με τόν τόσο συμπαθητικό πρόσωπο ήταν λοιπόν ένας δολοφόνος; Η Έλβιρα ντέ Ροζμόν έφριζε με τρόμο μιά ματιά στά χέρια του. Τ'ά δάχτυλα τ'ο άγνωστου ήταν λεπτά και μακρρά, σχεδόν γυναίκα. Θεέ μου! Τί περιεγώ! Πού είχε ξαναδεί η Έλβιρα παρόμοια χέρια; Ποτε ήταν; Μιά μακρυνή άνάμνηση έρχόταν θαμπά από τ'ο νού της, μά δεν μπορούσε να τήν ξεδιωλήνη. Αλλά τ'α χέρια τής ήταν γνωστά.

Η Έλβιρα ντέ Ροζμόν έσκυψε λιγάκι, γιατί δεν έβλεπε καλά κι' είδε τότε στο άριστορό χέρι τ'ο λωποδύτη, ένα μακρό δαχτυλίδι από πλατίνα με ένα μικροσκοπικό δικτάγωνο σάτπειρο. Την ίδια στιγμή μιά πινηγμένη κραυγή βγήκε από τ'ο λαιμό της κι' έγειρε προς τ'ά πόδια λιπόθυμη.

— Κυρία, είπε ό Ζάκ, πιάσαμε αυτό τόν λωποδύτη στο σαλόνι.

... Όταν συνήλθε, η Μαριέττα έβρεχε τ'ο πρόσωπό της με κρύο νερό. Ο Ζάκ όμως ξεακολουθούσε να κρατάει γερά από τ'ά μπράτσα τόν λωποδύτη με τ'ο μαύρο μαγιώ.

Η Έλβιρα, με μιά νευρική κίνηση, έκανε νόημα τ'ο καμαριέρη ν' άρρηση έλεύθερο τόν άγνωστο.

— Πήγαινε, Ζάκ, τ'ο έλε παραμένει. Άφήστε μας μόνους. Θέλω να μιλήσω μ' αυτόν τόν άνθρωπο.

— Τί λέτε, κυρία! Φώναζε τρομαγμένη η Μαριέττα.

Μά η Έλβιρα έπέμνε. Οι ύπηρέτες της τότε όπισθοχώρησαν σιγά-σιγά και βγήκαν από τόν κοιτώνα, κυττάζοντα, ό ένας τόν άλλο κατάπληχτοι.

Όταν τώρα έμνε μόνη με τόν άγνωστο νέο, η Έλβιρα τόν κύτταζε βαθειά στά μάτια και τόν ρώτησε:

— Τί θέλετε δω πέρα;
— Μήτχα γιά να κλέψω...

Όμολόγησε με θρασύτητα ό άγνωστος. Μά δεν είμαι φονής. Δεν έββαφα άκόμη τ'α χέρια μου με αίμα!

— Ζαίριτε ποιά είμαι; ... Τόν ξαναρώτησε η Έλβιρα.

— Όχι, πώς θέλετε να ξαίρω... Έκανε ό νέος.

Έκείνη τότε πήρε τ'ο άριστορό χέρι του και τ'ο έδειξε τ'ο πλατινένιο δαχτυλίδι με τόν δικτάγωνο σάτπειρο.

— Πούδς σάς τ'ο έδωσε; Τ'ο έλε μ' άγωνία.

Ο νέος ταίριχτηκε και δέν τής έδωσε κανένα άπάντηση.

— Διαιτ'ό δεν μου άπάντησες; Τ'ο έλε πάλι η Έλβιρα με γλυκειά φωνή.

— Είνε τ'ο πατέρα μου αυτό τ'ο δαχτυλίδι... Ψιθύρισε ό νέος. Αυτό μονάχα κληρονόμησα άπ' αυτόν... Ο πατέρας μου πινίχκε στην Τάμπα...

— Πώς τόν έλεγαν; Τόν ρώτησε κατάλαμη η Έλβιρα.

— Ραουλ Μπεζαίου... Ψιθύρισε ό νέος με τ'ο μαύρο μαγιώ. Ήταν τραπέζιτης.

— Τ'ο είχα μαντέψει... Έκανε άμέσως η Έλβιρα ντέ Ροζμόν κι' έγειρε κλαίγοντας στην άγκαλιά τ'ο λωποδύτη.

Κι' η ιστορία αυτή άντι να καταλήξη σέ δράμα, όπω; έτρεπε, είχε ένα «ευνυχές τέλος», όπως λένε οι Άγγλοι. Η Έλβιρα ντέ Ροζμόν υιοθέτησε τ'ο γιού τ'ο Ραουλ Μπεζαίου γιά να έξιλωθής στά μάτια του, γιά τ'ο κακό που είχε κάνει στον πατέρα του. Ποτέ όμως δεν τόλμησε να τ'ο πη ποιά ήταν και τί μοιάζατο όλο είχε παίζη στη ζωή τ'ο Ραουλ Μπεζαίου. Όστε πάλι τ'ο έξήγησε ότι έπεινο τ'ο πλατινένιο δαχτυλίδι με τόν δικτάγωνο σάτπειρο, που ήταν δικό της, ότι τ'ο είχε δώση ένα βράδυ στον τραπέζιτη ως «σουβενίρι».